

g. dr. Rosino, deželnega poslanca. Presvitlemu cesarju se je zaklicalo trikrat gromoviti živio in začelo se je poročilo poslanca Žičkarja.

S pravo pobožno pozornostjo poslušalo je ljudstvo svojega zastopnika. Narisal je v lahko umljivih besedah sestavo državnozbornske večine in opozicije. Povdarjal je težko stališče dobromislečnih poslancev, in kar čudili so se poslušalci, kako pobalinsko so nemški kričači ovirali vsako delo v prid ljudstvu, ker se je z jezikovnimi naredbami podelilo češkemu narodu nekoliko pravice, v resnici pa, ker so izprevideli, da pri novi večini, ki je bila Slovanom pravična, ne bode možno kakor preje teptati tlačnih nenemških narodov. — Grof Badeni je bil Slovanom najboljši naklonjeni ministerski predsednik, a v največji sili pokazal se je nezmožnega težke naloge. Ob burnih izbruhih zdvijanih Nemcev sledil mu je politični cincar baron Gauč, birokrat. Prišlo je Thunovo ministerstvo s Čehom dr. Kaizlom, ki hoče biti pravično vsem. Vkljub vsem obljubam in koncesijam pa razsaja dalje nemška oholost, ovirajoča poslance, tako da v svoji skupnosti ne morejo doseči ničesar. Kar so slovenski poslanci dosegli, zgodilo se je po interpelacijah in tihih potih, kjer je tudi poročevalec storil marsikaj za svoje volilce.

Tako in podobno je poročal g. Žičkar, kar je postalo hkrati ozračje nekako soparno, kakor če se pripravlja k burji. Jezno so stikali glave in pošepetavali poslušalci, kajti pripeljala se je iz Ptujja neka sodrga socialnih demokratov in barabunskih turnarjev, kateri so s svojim nesposobnim obnašanjem ljudstvo tako razburili, da bi jih bilo pošteno naklestilo, ako bi se konečno vendar ne odločili zapustiti vrt in se naložiti na svoj tovorni voz.

Govoril je potem deželni poslanec dr. Rosina, ki je ob vidnem navdušenju in pritrjevanju poročal, kako težko in vendar junško so se borili slovenski deželni poslanci za pravice slovenskega jezika in dosegli vsaj nekaj uspehov, kako vstrajno so delovali v odsekih. Omenjal je raznih lumparij in zvijač nemških poslancev in pokazal, kako brezsrčna je ta svojat, ker je povsod, še v gospodarskem oziru, nasprotovala Slovincem.

V prav krasnih besedah je označil prusaške namene patrijotiskega bauernvereina, ki želi kron za lačne »šribarje,« tako da je moral biti vsakdo prepričan o plitvosti ormoških posilincev, ki bi želeli pošteno slovensko ljudstvo spraviti rajši danes kakor jutri pod prajzovsko haubo.

Volilci so izrekli svojima vrlima zastopnikoma zaupanje in zahvalo, a marsikdo si

je mislil: ko bi se pač naši gospodje poslanci prikazovali še pogosteje pred svojim ljudstvom, recimo pri Veliki nedelji, kjer nemčurstvo tako lepo v klasje gre.

Sprejelo se je več prav umestnih resolucij: za ustanovitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani, za slovensko nadsodišče v Ljubljani, za slovenske napise pri uradih, pri sodnji, davkariji, železnici in drugod, za nastavljanje uradnikov zmožnih slovenščine.

Potem ko je pravnik Kukovec govoril še za slovensko uradovanje občinskih uradov in je zbrano ljudstvo enoglasno zahtevalo od občin sklep, da zanaprej uradujejo samo slovenski, nastopil je stričnik Stanko Vrazov iz Cerovca in kot slovenski kmet govoril navdušeno za geslo: »vse za vero, vse za slovensko domovino in vse za cesarja.«

Gospod dekan Caf je opisal zasluge predsednika »Sloge,« g. dr. Geršaka, ki je v narodnem oziru največ storil za ormoški okraj ter želel mnogo sreče »Slogi« pri njenem delovanju in se zahvalil priredilcem shoda, vrlemu ljudstvu pa za vzgledno lepo obnašanje.

Ker je bilo že pozno in so se zbrani volilci že navolili stati, zaključil je predsednik dr. Geršak zborovanje s trikratnim živio sv. očetu Leonu XIII.

Prepričani smo, da je dosegel ta shod v obilni meri svoj namen, dobro vemo, da sta si vrla gospoda poslanca, kojih poročevanje smo navedli le pomanjkljivo, pridobila ta dan neomejeno zaupanje in hvaležnost svojih volilcev, a še boljše vemo, da je še mnogo, mnogo gnjilega v ormoškem okraju in da bo treba vrli »Slogi« napeti z združenimi močmi vse sile, recimo o bližajočih se ormoških volitvah, če hočemo pričakovati lepše bodočnosti tukajšnjim Slovincem.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Razgovori ministerskega predsednika grofa Thuna z liberalci in veleposestniki so se razbili, ker še jezikovne naredbe zmeraj niso odstranjene. Grof Thun se je posvetoval tudi s katoliškimi Nemci. Natančna vsebina pogajanj je za javnost tajna.

Češko. Izvrševalni odbor mlado-češke stranke je sklenil, da izroči vladi spomenico, v kateri bo še enkrat označil svoje stališče glede rešitve narodnega vprašanja. Odločno se upirajo temu, da bi se jim kratila katera koli dosedanjih pravic.

Kranjsko. Ljubljanski trgovski pomočniki so se pričeli krepko organizovati, da dosežejo nedeljski počitek. Občinstvo jim želi, da bi se njih želje ugodno izvršile. — Gospodarska organizacija se na Kranjskem vedno bolj krepi. Ker ji manjka lastnega glasila, zato bo ji v »Slovincu« poseben oddelek na razpolago.

Primorsko. V Trstu se gode čudne reči. Slovenski svetovalec Dolenc je v mestnem zboru v navdušenem govoru ponovil svoj predlog, naj se ime glavne mestne ulice »Corso« spremeni v »Corso Francesco Giuseppe« v čast petdesetletnice presvitlega cesarja. Toda italijanska večina je predlog odklonila. Poslušalci na galeriji pa so bili vsi prevzeti od Dolenčevega govora in so mu navdušeno ploskali in pritrjevali. Župan je dal galerijo izprazniti ter spustil vanjo drugo občinstvo, ki je klicalo pogin Slovincem. Slovenski svetovalci so ostavili sejo. V Trstu med Italijani ne vlada domoljuben duh.

Gališko. Na Gališkem se pojavljajo novi nemiri. Poroča se namreč iz Bursztyna, da so tam židje na pol ubili jednega delavca, dva druga pa nevarno ranili. Razjarjeni delavci so na to planili po židovskih prodajalnicah in vse razbili.

Vnanje države.

Vojska. Mesto Santiago na Kubi se je moralo udati Amerikancem. V ponedeljek zjutraj ob 9. uri so španjske čete ostavile mesto. Dovolili so se jim naslednji častni pogoji. Častniki so smeli obdržati svoje orožje, ostali vojaki pa le, kar je bila njih lastnina. Španjskemu poveljniku se je dovolilo vzeti s seboj vse vojaške zapiske, ki se nanašajo na okolično mesta Santiago. Pri odhodu iz mesta so se dovolile španjskim četam vojaške časti. Španija bo sedaj rada ali nerada morala misliti na mirovna pogajanja.

Rusko. General Kuropatkin je postal novi ruski vojni minister. Že od decembra sem je vodil posle v vojnem ministerstvu. V tem času je pomnožil sibirskie in transkaspiske čete ter otvoril vojaško železnico v Taškend. Mož je neki nadarjen vojni organizator.

Francosko. Francoska vlada je zaprla bivša častnika Piguarta in Esterhazyja, znana iz zadeve izdajalca Dreyfusa. Prvi se dolži izdajalstva domovine, drugi krivega podpisu pri neki brzojavki.

konzula. V zapuščenih krščanskih hišah je še mnogo plena.»

»Pojdimo tudi mi, da dobimo nekaj za nas,« pravijo redarji in odidejo. Le dva še ostaneta pri vratih.

Eden izmed teh nezaupno pogleduje Marona in reče svojemu tovarišu:

»Če se ne motim, sem tega fanta danes zjutraj videl pri severnih vratih pri morjenju kristjanov. Hotel je braniti te pse. Jaz grem staviti, da je kristjan.«

Nato prime redar Marona za roko rekoč:

»Čuj, govori enkrat za menoj besede: Bog je velik in Mohamed je njegov prerok.«

Maron obledi, ker se boji za mater in sestro, in molči. Redar še enkrat ponovi svojo zahtevo. Ali uvidi, da je zdaj vse izgubljeno, ako se ne iznebi teh dveh redarjev. Zato naglo priskoči k Maronu za redarja. Med tem odgovori Maron odločno: »Jaz ne verujem na vašega preroka, jaz sem kristjan.« V tem trenutku ga že zadene redarjev meč na glavo, da krvav pade na tla. Ali pa da na to redarju krepk udarec ob sence, da se nezaveden zvrne na zemljo. Njegovemu tovarišu pa vrže pest peska in prahu v oči in ga potem podere na tla. Potem prime Marona za roko in ga vleče iz mesta, udoma in Judita pa sledita. Naglost je bila potrebna, in to so uvideli tudi beguni; kajti redarja

sta se že zopet vzdigala, da bi šla za njimi. K sreči pa je Aliju pri boju odpadla culica z denarjem in dragocenostimi. To opazita redarja in planeta nanjo, ter se rujeta za plen. Med tem so se naši beguni že precej oddaljili. Ali jih v temni noči vodi na turško pokopališče, ki je bilo blizo. Tam se tiho splazijo nekoliko od pota. Že zaslišijo redarja pred pokopališčem. Takoj zapove Maron tiho:

»Obstojte! Pokleknite! Bodite mirni, potem nas ne bodo našli.« Vsi ubogajo in preganjalci res niso mogli v temni noči razločevati begunov od nagrobnih kamenov, dasiravno so stopili celo na kopaljski zid. Čez nekaj časa se naveličata iskanja in se vrneta v mesto nazaj.

Ko je bilo že vse mirno, se priplazi uboga udoma k svojemu sinu, ga objame in vsa solzna reče:

»Ljubi sin! Jaz se ti zahvaljujem za to srečo! Ponosna sem na tebe, kajti zdaj si spoznavalec in vreden svojega očeta.«

Tudi Judita pripleza bliže in poljubi svojega brata na krvavem čelu ter mu potem obveže pekočo rano. Aliju pa vsi stiskajo roko in se mu zahvaljujejo za rešitev. Na to reče udoma:

»Otroci, zahvalimo se zdaj tukaj med mrtvimi Bogu, da nam je dal svojo pomoč, in prosimo ga za moč, da moremo dokončati

pot, po kateri nas vodi.« In vsi pokleknejo in tiho molijo v temni noči. Bog pa je napolnil njihova srca s srčnostjo in tolažbo. Tega so tudi potrebovali, kajti čakalo jih je še veliko trpljenja.

4. Rešitev iz ognja.

Ko so naši ubežniki že dobre pol ure goreče molili, pravi udoma:

»Ljubi otroci, mi klečimo zdaj tukaj, kakor je Zveličar klečal in molil v noči pred svojim trpljenjem na Oljski gori. Zato pa kličimo ž njim k nebeskemu očetu: Oče, ako je mogoče, odvrni od nas strašno smrt pod grozovito roko divjih Druzov. Obvari nas pred njimi, pa ne naša ampak tvoja volja naj se zgodi!«

Judita in Maron, da celo Ali je govoril to molitev za pobožno udomo in ko so se tako popolnoma udali v božjo voljo, postalo je tudi njih sree mirno. Nato se posvetujejo, kam bi bežali in se skrili pred Turki. Ali je hotel, da bi se v nočni temi tiho priplazili okoli mesta na morsko obrežje, kjer bi jih kaka krščanska ladija sprejela in v Bajrut prepeljala v varno zavetje. Temu nasvetu ugovarja udoma rekoč:

»Ali, vi še ne poznate Druzov. Jaz sem že mnogokrat doživela preganjanje, in vsakokrat so Druzi skrbno čuvali obrežje, da